

Η απεργία έναντι της αλλοτριωμένης παραγωγικής διαδικασίας δεν μπορεί παρά να συνοδεύεται από μια γενικευμένη απεργία έναντι της αλλοτριωμένης καταναλωτικής διαδικασίας, της βιομηχανίας του θεάματος και του εφήμερου, του κομφορμισμού των ατομικών αφηγήσεων και προσωπικών λύσεων. Είναι ο μόνος τρόπος προκειμένου να ευδοκιμήσει η επαναστατική προοπτική μέσω της γενικής απεργίας, για μια αυτόνομη κοινωνία και πολιτεία, με αυτοδιεύθυνση των μέσων παραγωγής από τους ίδιους τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες, με εξίσωση μισθών και απομάκρυνση από τη λογική της καριέρας, με ριζικό αναπροσανατολισμό της τεχνολογίας προς την αποανάπτυξη και τον από-φειτιχισμό των προϊόντων, με άμεση δημοκρατία στη λήψη αποφάσεων για την τελική κατάργηση των κοινωνικών και πολιτικών τάξεων.

Κάθε κοινωνική πράξη που αντιμάχεται τα φασιστικά πογκρόμ, τις ρατσιστικές και σεξιστικές πεποιθήσεις και τις θρησκοληψίες, οφείλει να διαπνέεται από ευρύτερες βλέψεις γύρω από τον άνθρωπο και τις κοινωνικές σχέσεις, με *δημοκρατική* κουλτούρα και έναν πιο ολιστικό πολιτικό προσανατολισμό, προκειμένου οι λούμπεν αντι-κοινωνικές τάσεις να καταπολεμηθούν στη ρίζα τους, χωρίς το ιστορικό κίνημα της επανάστασης να ψάχνει τους δικούς του αποδιοπομπαίους τράγους. Η θεώρηση πώς η νίκη ενάντια στο φασισμό σημαίνει αποκλειστικά τη νίκη ενάντια στους φασιστές, είναι τρομερά *απλοϊκή*

...

Προς μια νέα κουλτούρα, που θα δίνει την ροπή προς την ελευθερία και την ισότητα, οπού η αυτονομία του ενός θα συμβαδίζει με την αυτονομία όλων.

πολιτική απεργία διάρκειας

για τη γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση

μέχρι την ατομική και συλλογική αυτονομία

Εκκεντρική Υποτροπή

ΑΝΕΞΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΑΝΤΟΥ

Τετάρτη 26 Σεπτέμβρη 2012

Οι πρωτοφανείς νόμοι που συντάσσονται εναντίον της κοινωνίας, εκτός απ' τη θανατηφόρα μείωση των αποδοχών μας, στοχεύουν σε ένα νέο τύπο ανθρώπου, ο οποίος θα λειτουργεί και θα διαιώνίζεται βάσει της *λογικής* της Αγοράς.

...

Οι νέες τεχνολογίες, η «δια βίου» μάθηση, η «κοινωνία των υπηρεσιών και πληροφοριών», η εικονική πραγματικότητα και τα «νέα κοινωνικά δίκτυα» θέτουν τον θεμέλιο λίθο προς την μετατροπή της Ελλάδας σε μία εκσυγχρονισμένη θεαματική κοινωνία.

Όσο πιο ξέφρενοι θα είναι οι ρυθμοί του *θεάματος*, το οποίο ρυθμίζει της εφήμερες σχέσεις του νομαδικού πλήθους, τόσο πιο φρενήρεις θα είναι οι ρυθμοί του εκσυγχρονισμού της εργασίας και της καθημερινής επιβίωσης. Παύει πλέον να υπάρχει κάτι σταθερό προς πώληση. Ο εργάτης και η εργάτρια οφείλουν να πάνε να λειτουργούν ως τέτοιοι για να επιβιώσουν. Το ίδιο το νόημα της εργασίας ρευστοποιείται. Η ανεργία είναι το σημείο εκκίνησης του νέου κοινωνικού συμβολαίου. Αυτός είναι ο νέος αυτορρυθμιζόμενος άνθρωπος, που λειτουργεί βάσει των προσταγών της Αγοράς : ο *άνθρωπος-επιχείρηση*.

...

Αυτό λοιπόν το ναρκισσιστικό υποκείμενο, καλείται να ενσαρκώσει εξ' ολοκλήρου τις αντιφάσεις της επιχείρησης (άρα, του καπιταλισμού ως τέτοιου). Παραδοσιακά, οι αντιφάσεις του καπιταλισμού οδηγούσαν σε κοινωνικές εκρήξεις και συγκρούσεις, πράγμα που έπαιρνε (και ακόμα παίρνει) την μορφή της «πάλης των τάξεων», αλλά και της πάλης εντός της παραγωγής και ενάντια στις αντινομίες των «σχεδίων παραγωγής». Αυτές οι εκρήξεις και συγκρούσεις, πλέον μεταφέρονται από το κοινωνικό στο ψυχικό/ατομικό πεδίο, μέσω του νέου «εργάτη επιχειρηματία». Πλέον, ο κάθε άνθρωπος θα καλείται να εσωτερικεύσει – και να απωθήσει – όλες τις εγγενείς αντιφάσεις ενός κοινωνικού συστήματος.

...

Η αδυνατότητα των κυριάρχων να επιβάλλουν αυτή την κοινωνική και ανθρωπολογική μεταρρύθμιση στον πληθυσμό της Ελλάδας, έχει δημιουργήσει τις συνθήκες ρήξης. Όμως, παρόλα τα απαραίτητα αντανάκλαστικά της ελληνικής κοινωνίας ενάντια σ' αυτή την επίθεση, η εμφανής έλλειψη επαναστατικής και χειραφετητικής παράδοσης, στρέφει την συλλογική κινητοποίηση της προς ένα εθνικιστικό λόγο. Ο περιούσιος λαός, που κατακτήθηκε από τόσους ανά τους αιώνες (Ρωμαίους, Οθωμανούς, Γερμανούς) αλλά καταφέρνει να επιβιώνει, που συνεχώς όλες οι κακές Μεγάλες Δυνάμεις του επιβάλλονται αλλά αυτός είναι αρρενωπός και αντιστέκεται.

Αυτά τα εθνικιστικά αντανάκλαστικά ανέλαβε η τεχνική του θεάματος να διαμεσολαβήσει, διαμεσολαβώντας παράλληλα και την ποιότητα της κοινωνικής σχέσης. Ενώ λοιπόν το ίδιο το Θέαμα υπακούει τις προσταγές της κοινωνίας ως προς την σχετική της επιθυμία για «αίμα και κρεμάλα», τελικά καταλήγει να αλλοιώνει τα μέσα που χρησιμοποιούνται ως προς την επίτευξη του θεάματος «αίμα και κρεμάλα». Έτσι ο θεατής μπορεί να μην δει κρεμασμένη την Μέρκελ και τον ΓΑΠ, αλλά σίγουρα θα δει ρατσιστικά πογκρόμ· μπορεί να μην δει διαπόμπευση πολιτικών προσώπων, αλλά θα δει διαπόμπευση οροθετικών συμπολιτών μας· μπορεί ακόμα να δει αν θέλει «ξύλο στα λαμόγια τους πολιτικούς» αλλά θα το δει από την νεοναζιστική συμμορία να το κάνει. Ο κυρίαρχος νομίζει ότι τα ξέρι όλα, και αυτό είναι το αδύνατο σημείο του.

...

Σε περιόδους κρίσης και κοινωνικής αποσύνθεσης, η τεχνική του αποδιοπομπαίου τράγου είναι ένα μέσο που ο κυρίαρχος πάντα χρησιμοποιεί προκειμένου να στρέψει την οργή από το πρόσωπό του στον πιο αδύναμο, που στην εποχή μας είναι οι μετανάστες. Έτσι αντί η οργή να μετατραπεί σε ένα δημιουργικό πολιτικό αγώνα ενάντια σε αυτούς που σφετερίζονται τις ζωές μας, υποκύπτει σε ρατσιστικές, σεξιστικές και άλλου είδους ανθρωποφοβικές αντιλήψεις. Όταν η tv παίζει κάθε μέρα το «εκπαιδευόντας το γορίλα», τότε ο τηλεθεατής θα εκπαιδευτεί και θα βγει στην κοινωνία ως επιτυχημένος γορίλας.

...

Ο άνθρωπος μοιάζει με κοιμισμένο, όταν ξεχνά αυτά που κάνει. Η λήθη του κοινού τόπου, που συνέχει τις διαδρομές μας, οδηγεί σε στοχαστικό και ηθικό αυτισμό, σε αποσυρμένο ύπνο και στην απομάκρυνση από την πραγματικότητα.

Απέναντι σ' αυτήν τη θεσμισμένη κατάσταση, από τις πλατείες μέχρι το κίνημα κατά των μεσαζόντων και τα τοπικά δημοκρατικά εγχειρήματα (συνελεύσεις γειτονιάς, πολυκατοικίας), ένα κομμάτι της κοινωνίας δείχνει να παίρνει στα σοβαρά το θέμα της δημοκρατίας. Πειράματα αλληλέγγυας οικονομίας, αμεσοδημοκρατικές δομές και ανοιχτοί κοινωνικοί χώροι δείχνουν και φτιάχνουν το δρόμο για έναν άλλο κόσμο που είναι εφικτός. Εφόσον η ριζική αλλαγή είναι μπροστά μας ως αναγκαιότητα, η επιλογή μιας δημοκρατικής λύσης είναι ένα στοίχημα που αξίζει να βάλουμε.

...

Οι 24ωρες απεργίες, συμφωνημένες από την εργοδοσία και τους εργατοπατέρες, δεν φέρνουν αποτέλεσμα. Τα οικονομικά αιτήματα, στην καλύτερη περίπτωση λαδώνουν το σύστημα για να δουλεύει καλύτερα. Ο αγώνας δεν μπορεί παρά να έχει σαφή πολιτικά χαρακτηριστικά σε ένα ευρύ κοινωνικό πλαίσιο πέρα από τις συνδικαλιστικές ίντριγκες και τα διάφορα κλαδικά μικροσυμφέροντα. Επαναστατική γυμναστική τέλος λοιπόν. Πλέον, δεν Π.Α.ΜΕ. άτα, πράγμα που σημαίνει κήρυξη **γενικής πολιτικής απεργίας διαρκείας** με σαφή προσανατολισμό το μετασχηματισμό της κοινωνίας. Αυτό όμως, προϋποθέτει τη ριζοσπαστικοποίηση της καθημερινότητας και την αλλαγή της «αξίας χρήσης» της ζωής, συνθήκες που τόσο θα υποδεχτούν την κίνηση της πολιτικής απεργίας, όσο και θα τη διατηρήσουν λειτουργική.

...

Αυτή η κίνηση της ριζοσπαστικοποίησης της καθημερινότητας προϋποθέτει τη ρήξη με πτυχές της κουλτούρας του σύγχρονου καπιταλισμού. Στο βαθμό που οι κυρίαρχοι μας μιλούν μέσω του θεάματος, εμείς μπορούμε να απαντήσουμε με συγκρότηση δικτύων κοινωνικοποίησης, αντιπληροφόρησης και αυτομόρφωσης, προκειμένου να θρέψουμε την ανάγκη μας για την αναζήτηση απαντήσεων πέρα από ιδεολογικούς μανδύες. Απέναντι στην αντίληψη της εικόνας του παθητικού τηλε-καταναλωτή, του απαθή ζαπάνθρωπου, μπορούμε να προτάξουμε την δημιουργία πολιτικών οργάνων και συλλογικών μορφών οργάνωσης, συνελεύσεις γειτονιάς, σωματεία βάσης, γενικές συνελεύσεις σε σχολεία και πανεπιστήμια. Απέναντι στον εκφοβισμό και την αντίστοιχη λύση του προβλήματος υπό το σλόγκαν “Stay Inside” («Μείνε Μέσα»), την ιδιότητα και τον θρυσματισμό της πολιτικής δράσης, η επανα-πολιτικοποίηση των δημόσιων χώρων και η μετατροπή τους από χώρους «διασκέδασης» και «θεαματικών happening» σε χώρους ανοιχτού διαλόγου, πολιτικής ζύμωσης και σύναψης σταθερών ανθρώπινων σχέσεων θεωρείται κάτι παραπάνω από αναγκαία κίνηση. Κινήσεις αλληλεγγύης, χαριστικότητα, εναλλακτικό νόμισμα, συλλογικές κουζίνες, παράκαμψη μεσαζόντων και γραφειοκρατών είναι μερικά δείγματα δομών και αντίληψης του κοινωνικού βίου ως *πραγματικά* κοινωνικού, δείγματα που θα μπορέσουν να λειτουργήσουν ως αντιστάθμισμα την περίοδο που η πολιτική απεργία διαρκείας θα έχει κηρυχθεί.

...